

KEITTIÖSSÄ MIEHEN PAIKKA

kuuluu kirjailij Juhani Konkka sanoneen eikä ajatuksessa siis voine olla mitään vilppiä.

Kesäleski Kotivalo — etteihän vain ole sama perheystävä, jonka nimi-merkkimme Feminakin tuntee; — ei sitä tosin ollut tiennyt tähän saakka, mutta alkaa uskoa vähitellen hänkin. Uudet kasvot vanhoihin paikkoihin.

Kotivalo istui tai seisoi tai oli polviasennossa puhelimen ääressä, kuten tavallista varsinkin ruoka-aikoina. Kysymyksessä mahtoi olla tärkeä asia, koska hän vastaili säännöllisin väliajoin ja säyseästi aivanniitä ja juuriniitä ja joota, kunnes hän yhtäkkiä piristyi kuin sähköiskun saanut ja kiljahti kovalla äänellä: Samperi! Ja samassa hetkessä hän jo oli keittiössä missä herkullinen Herkules — ää. Herakles piti sanomani, oli suorittanut laajahkon elintilan valtauksen. Herra Kotivalo siirsi murheellisin ilmein kihisevän ja sähisevän pannun syrjään ja juoksi takaisin puhelimeen, mutta juuri kuin hän sai torven käteensä löytiin puhelu poikki. Tietenkin, ajatteli herra Kotivalo, hän luu-

li minun mananneen itseään. Mutta mahdollisesti Kotivalo luuli väärin, sillä puhelun katkaisija oli valtion keskus, joka sanaakaan sanomatta ilmoitti, että "teille puhutaan"

Kun se puhelu, maaseutu-luonnollisesti, loppui ei herra Kotivalo enää tavoittanut äskeistä kaupunkisoittajaa, joka luonnollisesti oli painunut kesämökilleen selittämään vaimoleen, kuinka sivistymätön se johtaja Kotivalokin oli, että kun hän sille selvitti kaikessa rauhassa asiaa, niin se kesken kaiken kyllästyi kuuntelemaan eikä kyllin siinä, vaan lopulta soitti korvaan. Ja kun Kotivalo palasi keittiöön hehkui sähköliesi tulikuumana kuin taottava rauta, niin että sitä töintuskin kärsi lähestyvä.

Herra Kotivalo ryhtyi nyt kuitenkin valmistamaan illallistaan, mutta hänellä oli nyt, kuten aina, tuhat asiaa elikkä viisi virkaa ja kuusi nälkää mielessään. Saatuaan vesikattilan sille tulikuumalle levyllä suunnisti hän puhelimeen kysymään aikaa, koska ei muistanut, että se vatsallaan käyvä herätyskello piti kesälomaa

viereisessä huoneessa. Mutta silloin soi taas puhelin. Se oli kuitenkin vain harhasoitto ja otettuaan ystävällisesti vastaan elokuvateatteri Kohina paikkatilaukset takapermannolle ja mieluummin kahdenhengen aittioon pistäytyi Kotivalo kiireesti keittiössä. Sitten muisti hän taas nipun asioitaan ja kiiruhti puhelimeen sekä väänsi numerolevyä. Mutta silloin soi ovikello. Kotivalo laski luurin pöydälle huutaen intohimoisesti hetken ja kävi avaamassa. Soittaja kysyi siivosti, missä mestari Muurilaasti mahtoi asua, kun ei hän näyttänyt asuvan tässä, mutta sai yllätykseen kuulla mestarin asuvan — siellä missä pippuri kasvaa.

Kotivalolla alkoi nim. olla nälkä. Hän riensi takaisin puhelimeen, missä herttainen naisenäni heti ilmoitti "kaksikymmentäkaksikymmentä". "Eikä ole kuin neljäkuusikuusikuusi", sanoi Kotivalo, "enkä minä ota enää tilauksia". Mutta nainen kehräsi toistamiseen kaksikymmentäkaksikymmenensä, jolloin Kotivalo vasta muistutti soittaneensa nollakolmeen kysyäkseen Neiti Ajalta kelloa. Hän kiitti kohteliaasti neitiä ja riensi keittiön ovelle, mistä hänet kuitenkin heti puhelimen kutsui takaisin. Siellä oli hert-

tainen tati Stuningsson, jonka kanssa Kotivalolla, joka omasta mielestään on oikein hyvin kasvatettu, syntyi vilkas keskustelu vuodenaajoista ja sääsuhteista sekä siellä jossakin olevan perheen hyvinvoinnista. Kunnes Kotivalo yhtäkkiä tunsu kylmän ringin siellä, missä se tavallisesti tunnetaan, ja hihkasi kesken kaiken, että nyt se muna kiehuu yli ja syöksyi.

Se oli kuitenkin vain vesi, joka sillä tulikuumalla levyllä kiehuu yli eikä munalla ollut mitään hätää, vaikka se hyppi ja pomppikin kuin liukkaalla jäällä. Se, muna, oli nim. jo niin kova, että sen kärsi hyppiä. Vaikka herra Kotivalo siis ei ollut ehtinyt keittää muna ei Neiti Ajan mukaan, niinkuin tarkoitus oli ollut, paremmin kuin kirkontornin kellonkaan mukaan, mikäli oli ollut hänen varatarkoituksensa, niin oli se nyt kuitenkin keitetty. Kesken illalliskattamisensa Kotivalo kuitenkin muisti tati Stuningssonin ja juoksi puhelimeen, joka sanoi tuut-tuut. Hän tavoitti kuitenkin tädin ja sai sen puolesta tunnnonrauhan illallislahjakseen.

Ja se illallinen maistui sitten lopulta herkulliselta, mutta puhelin sanoi-kin koko ajan tuut-tuut!

Panu.